

מה גרם לכך שכלב־השמירה התנפל על בת הבית ושיסע אותה

האב במקום האסון
לשמירה, היה קשור בשלשלת ברזל כבדה, ללבנת בטון. האסס צמוד לדירת המגורים, והכלב שהיה בו דרך־קבע, היום, מתגעגע אליו האב ורוצה אותו בחזרה.

רובחי כנאני חזר לביתו מן המכור לת, כשהוא מחזיק בידו חבילת ממי תקים עבור בתו בת הארבע, זינה. כש־הגיע לגרם־המדרגות, לפני הכניסה למיר־פסת הבית, נגלה לעיניו מחזה זוועה. זינה היתה שרועה על הריצפה, קרועה לגזרים ומחוסרת הכרה. "הרמתי אותה", מקונן רובחי, "בכור

חות על־אנושיים. אני לא מאמין ש־אפשר לעמוד במצב כזה ולא להתעלף. היא היתה מקולפת לגמרי. הכלב אכל אותה."

באותו רגע שמע רובחי את הכלב שור־רט בקיר ברגליו ובראשו. הוא הבין מה קרה. כלב השמירה שלו, הקשור דרך־קבע באסס הצמוד לבית, קרע את השל־

זינה בת ה־4, שנטרפה על־ידי הכלב

שלט והתנפל על הילדה. הוא אחזה ב־שיניו ושיסע אותה באכזריות רבה, אך מששמע את האב קורא בשם הילדה, הש־ליך אותה וניסה לברוח, כמי שהכיר במעשה הרע שביצע. פגיעתו של הכלב בוינה היתה בעי־קר בראשה. הוא קירקף את גולגלתה כליל, ונגס בה במקומות שונים בגופה.

נים, וביניהם מישחק ההתגרות בכלב ה־שמירה של אביה, שהיה קשור כדרכו. זינה אהבה במיוחד להאכיל אותו. הכלב הגיע למישפחת כנאני בהיותו גור יונק, כש־זינה היתה אך כבת שנה. השניים גדלו יחדיו. הכלב, מגזע מעורב, לא היה כלב־השעשוע של המישפחה, אלא אומן לש־מירה על הבית. ככלב־שמירה כבר תקף

האם חוגגת
סטיחה כנאני בת ה־24, חוגגת בחתונה מישפחתית, כשהיא נושאת על זרועותיה את זינה, הילדה ששוטטה על־ידי הכלב. סביחה הצעירה מתאבלת מרה, ומטרבת להתנחם. היא אהבה את בתה הבכורה במיוחד, והיתה קשורה אליה מאד. לזוג תינוקת נוספת, בת שנה.

כמה פעמים, אך מעולם לא את אדוניו, בני הבית. רובחי כנאני היה מודע לכוחו ולפרי־אותו של הכלב, במיוחד כאשר זה כבר הצליח לקרוע פעם את שלשלת הברזל, שאליה היה קשור כל הזמן. ממוט הבר־זל התקוע עמוק באדמה. אחרי מיקרה זה החליט רובחי לקשור את הכלב ל־לבנת־בטון גדולה וכבדה. אז היה בטוח, כי הכלב לא יוכל להשתחרר בשום־אופן. רובחי נוכח כי טעה רק כאשר טרף הכלב את בתו.

דקות גורליות

באותו בוקר נסעה האם עם אחותה־התינוקת של זינה לבדיקות בבית־החולים בעפולה. זינה נשארה עם אביה ב־בית, כשהיא משחקת בחצר. לקראת ה־צהריים הפצירה זינה באביה שיקנה לה מסטיק בזוקה. רובחי קם ממיטתו, ויצא לחנות הסמוכה, למלא את מבוקשה של בתו. הוא אומנם יצא לדקות ספורות

רובחי נטל את בתו על זרועותיו, והחל לרוץ לעבר הכביש הראשי לנצרת. ה־כביש עובר בכפרו יסיע, ממש מת־חת לביתו. במשך כעשר דקות תמימות ויקרות חיכה רובחי בשולי הכביש, כש־בתו גוש בשר ודם, בזרועותיו. הוא אותה נואשות לעבר הנהגים, אך הם חלפו על פניו בלי להגיש עזרה. למזלו, יצא מן הכפר טנדר שהוביל סחורה, והוא ש־החיש את האב ובתו לבית־החולים בנצרת. "לעולם לא אוכל לשכוח את התמונה הזאת", סיפר השבוע רובחי בן ה־26. אשתו סביחה, בת ה־24, אשה כבדת־גוף ובעלת פנים ילדותיות, שאותות האסון עדיין ניכרים בהן, ישבה על המיטה ללא־נינוע. בתם השנייה, תינוקת כבת שנה, לא משה מעל בירכיה, ואילו האם מרה בבכי ללא הפסק. חוץ מצווחות מתסרצות, לא היתה מסוגלת להוציא מילה מפיה. רובחי התנצל: "היא קיבלה את זה מאד מאד קשה."

בוקרו של היום השני שעבר, יום ה־אסון, לא היה שונה מכל בוקר אחר עבור זינה הקטנה. כדרכה, יצאה אל החצר ושיעשעה את עצמה במישחקים שור־